

X 760

Ἀθήνησι, τόποις Κ. Ἀντωνιάδου. Διπλῆς Β. Δ. Ζώτου Μολοσσῶ.

1888.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, ἰσῶμεν στίχους ε'. α) τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ δ') τοῦ Ὁσίου γ'. καὶ ψάλλομεν. Ἦχος δ'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς τῶν μοναστῶν, καὶ τῶν φιλεδέρτων τὰ στίφη, πανηγυρίσωμεν, μνήμην τὴν ἐτήσιον καὶ πανσεβάσμιον, τοῦ Ὁσίου Νικάνορος, θερμῶς ἐκδοῦντες. πρόφθασον καὶ λύτρωσον, νῦν τοὺς ἰκέτας σου, πάσης λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ τῶν συμφορῶν καὶ κινδύνων, Πάτερ ταῖς πρὸς Κύριον προσεβαίαις σου.

Ὅλως συνεκράθης τῷ φωτί, σὺ τῷ ἀπροσίτῳ Παμμάκαρ, ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τοῦ ἐν Θαβῶρ λάμψαντος, αὐγαῖς θεότητος. καὶ πρὸς τοῦτο τὸν ἐξῆρωτα, Σοφὲ ἀνετάθης, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, σαρκὸς τὰ βράσματα, πάντα κατασβέσας ἐνθέως, καὶ τῆς οὐρανίου καὶ θείας δόξης ἡξιώθης Παναοίδιμε.

Πάσας τὰς τοῦ βίου ἡδονὰς, ῥέοντα καὶ ἄστατον πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπίκαιρον δόξαν βδελυζάμενος, πατρίδα ἔλειπες· τὸν Σταυρὸν γὰρ ἀράμενος ἐπ' ὤμων προθύμως, Χριστῷ ἡκολούθησας, Νικάνορ Ὅσιε· ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω, σέφος ἀμάραντον δόξης καὶ μετὰ ὁσίων συνηριθμησαί.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν μοναζόντων, Νικάνορα τὸν Παμμέγιστον, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον· οὗτος γὰρ ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, μέσων ἀκανθῶν ἀνεβλάστησε, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν δλοψύχως ἐνστερνισάμενος, ναὸν αὐτῷ περικαλλῆ καὶ περίβλεπτον, ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνεδείματο· ὅθεν καὶ ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀγωνισά-

μενος, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο· ὃ καὶ προσεβέβηκε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Σήμερον ἡ σεπτὴ, καὶ εὐσημος ἐπέστη τοῦ Θεοφόρου μνήμη εὐφραίνουσα τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ ἐορτάζοντες.

Στίχος, Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Νίκην ἤρας Σοφὲ, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, καὶ εἵληφας τὸ στέφος, Νικάνορ, καὶ γὰρ ὤφθης, ὀνόματι καὶ πράγματι.

Στίχος, Μακάριος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Δέχου τῶν εὐσεβῶν, λιτάς τε καὶ δεήσεις, τῶν σὲ τιμώντων πόθῳ, καὶ δώρησε τὴν ῥῶσιν, ψυχῆς αὐτοῖς καὶ σώματος.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγαθὴ, ἡμῶν μὴ ἐπιλάβῃ, τῶν σὲ δομολογούντων κυρίως Θεοτόκον ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Ἀπολυτίκιον ζῆτει εἰς τὴν Μεγαν Ἑσπερινὸν καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τῆς ἐορτῆς, στίχ. Ἰδιόμελα, δ' καὶ τοῦ Ὁσίου προσόμοια. δ'. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν. καὶ τοῦ μάρτυρος, ε'.

Ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, ὡς ἀζέρα πολύφωτον, ἐν τῷ στερεώματι καταυγάζοντα, τῆς Ἐκκλησίας Πανεύφημε, καὶ πᾶσαν φωτίζοντα τὴν ὑψηλὴν φαιδραῖς τῶν θαυμάτων σου λάμψεσι, πάντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ συνελθόντες, καὶ πισῶς τὴν Ἱεράν σου ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν.

Ἐγκρατεῖαις καὶ δάκρυσι, προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, πάθη τὰ τοῦ σώματος κατεμάραντας, καὶ τὸν ἐχθρὸν κατεπάλαισας, Νικάνορ στεβρότατε· καὶ δοχεῖον καθαρὸν, τῆς Τριάδος γεγέννησαι Παναοίδιμε, καὶ τρυφὴν πᾶσαν πρόσκαιρον μισήσας, πρὸς οὐράνιον καὶ θείαν, μετεβιβάσθης ἀπόλαυσιν.

Νίκης ὄντως φερώνυμος, ἀληθῶς ἀναδέδειξε, πλοῦτον γὰρ ἐμίσησας καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην τοῦ σώματος Παμμάκαρ ἀπόλαυσιν, καὶ κατέθραυσας γεβρόως, τοῦ

βελίαρ τὰ βέλιμνα καὶ ἀπειλήσας, νίκης στέφος, Νικάνωρ οὐρανόθεν, καὶ Ὅσιων ταῖς χορίαις, συναγελάζει γηθόμενος.

Ἀρετὴν πᾶσαν ἤσκησας, ἐπιμόνως Θεόπνευστε, τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧμων γὰρ σὺ ἀράμενος, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας· καὶ χάριν οὐράνιον ἐκομίσω παρ' αὐτοῦ, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου Παναοίδιμε, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν ἐν πίστει τὴν σεπτὴν σου καὶ ἁγίαν ἐπιτελούντων πανήγυριν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Δομετίου β'. Δόξα, τοῦ Ὁσίου Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ στειρευούσης νηδύος καρπὸς εὐκλεὴς ἀνεβλάστησε, Νικάνωρ ὁ Παναοίδιμος, καὶ εὐωδίας πνευματικῆς, πᾶσαν ἐνέπλησε τὴν ὑρήλιον, καὶ μύρα θαυμάτων καθ' ἐκάστην προχέει, τοῖς εὐσεβῶς αὐτῷ προστρέχουσι· τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων καταστήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ὁ τῇ παντευχίᾳ τοῦ πνεύματος θωρακισθεὶς, καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων ἀνδρείως ἀγωνισθεὶς· χαίροις ὁ τῆς νίκης φερώνυμος, ὁ λαμπρὸν τὸ τρόπαιον κατὰ τοῦ ἀντιπάλου στησάμενος, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ κομισάμενος· χαίροις ὁ θερμὸς προστάτης, καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν προσιόντων σοι, ἀλλὰ καὶ νῦν μὴ διαλείπης πρεσβεύων Μακάριε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον Τίς Θεὸς μέγας· καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφάλ. γ'. Ζῆτει τοῦ Ὁσίου Σάββα. Εἰς τὴν λιτὴν Ἰδιόμελα, Ἦχος α'.

Εὐφραίνου πόλις Θεσσαλονίκη, καὶ ἀγάλλου Χριστὸν δοξάζουσα, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε Νικάνωρ ὁ θαυματόβρυτος, ὁ σήμερον ἡμῖν εἰς εὐφημίαν προκείμενος· ὅν εὐφημοῦντες ἐν πίστει ἀνακράζομεν, λέγοντες· χαίροις ὁ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν ἀνδρικῶς τροπώσάμενος, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοφύχως σαυτῷ ἐνστερνισάμενος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τὸν ἕξ ἀκάρπου νηδύος κατ' ἐπαγγελίαν ἀναλάμψαντα,

καὶ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ὁσίως εὐαρεστήσαντα, τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τοῦ Καλλιστράτου τὸ στήριγμα· ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μελωδικῶς εὐφημῶμεν, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξολογῶμεν, λέγοντες· ὁ γενναῖον ἀριστέα τὸν θεοφόρον σου, κατὰ τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος ἀναδείξας, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος δωρησάμενος, παράσχου καὶ ἡμῖν ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, ἄρεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Ἐλαμψε τοῖς πέρασιν σήμερον, ὡς ἄλλος ἀστὴρ φαεινός, Νικάνωρ ὁ Παναοίδιμος, πάντων τῶν πιστῶν φωτίζων τὰς διανοίας, καὶ νόσους χαλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν σεβάσμιον μνήμην αὐτοῦ, παρρησίαν γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν μεγίστην ἐκτήσατο, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐνθέως, πνευματικὴν χορείαν συστησώμεθα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρὸς, καὶ τοῦτον ἐπαίνοις καὶ ὕμνωδαίς χαρμονικῶς καταστήσωμεν· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρὸν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀνδρικῶς ἐτροπώσατο, καὶ νῦν τῶν πόνων τὰ γέρα παρὰ Θεοῦ ἐκομίσατο· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' ἀγγέλων χοροβατῶν· Χριστὸν ἀπαύστως δοξολογεῖ, μετὰ τῶν ὁσίων, καὶ πάντων τῶν δικαίων· οὐ ταῖς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν ἡμῶν διαφύλαξον, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνηθρωπος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου, Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων, καταστήσωμεν πόθῳ, Νικάνωρα τὸν μέγαν, οὗτος γὰρ νῦν πανδαισίαν προτίθεται, τοῖς τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦσι χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καὶ σωτήριον.

Στίχος, Τιμὸς ἐναντίον Κυρίου.

Τὸν πολιστὴν τῆς ἐρήμου τὸν ὁσιώτατον, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος τῶν πιστῶν τὸν προστάτην, Νικάνωρα τὸν θεῖον,

πάντες πιστοὶ εὐφημήσωμεν σήμερον, ὅτι πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως.

Στίχος, Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος.

Θαυμάτων ῥεῖθρα πηγάζει, ἡ θεία χάρα σου, τοῖς πίστει προσιοῦσι, θεοφόρε Νικάνορ, καὶ νόσους ἐκδιώκει παντοδίας· ὅθεν ταύτῃ προστρέχουσι, δὸς καὶ ἡμῖν τῶν κινδύνων ἀπαλλαγὴν, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Βιωτὴν ἀγαπήσας ἰσάγελον, τὰς τοῦ βίου ἡδονὰς βδελυζάμενος, πλοῦτον καὶ εὐγένειαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, καὶ τῷ θεῷ πόθῳ πυροπολιθεὶς, πατρίδα κατέλιπες, καὶ τῷ Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας· ὅθεν καὶ εἰς ὕψος ἀρετῶν ἀνδραμῶν, νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συναγάλλει, καὶ τῇ Τριάδι παρίστασαι, ἐκτενῶς δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων σε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Νίκης εἴληφας, ἄφθαρτον στέφος, πάτερ Ὅσιε, παρὰ τοῦ Κτίστου τῶν σῶν ἀγώνων ἀντάξιον ἔπαθλον· τὴν γὰρ πατρίδα λειπὼν τὴν ἐπίγειον, τῆς οὐρανίου οἰκῆτορ γεγένησαι· ὅθεν πάντες σε πίστει καὶ πόθῳ γεραίρομεν, χαίροις Νικάνορ, δόσιων δμόσκηνε.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν Ὁρθρον, τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ Τροπάκια, τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν, Κάθισμα Ἦχος α'. Τὸν τάξον σου Σωτήρ.

Νικάνωρ ὁ κλεινός, τοὺς πιστοὺς συγκαλεῖται, ὑμνῆσαι τὴν αὐτοῦ πανσεβάσμιον μνήμην, αἰνῶμεν καὶ δοξάζωμεν τὸν δοξάζοντα Κύριον, ᾧ παρίσταται, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, βλάβης ῥύσασθαι, παντοίας τοῦ πολεμίου, καὶ πάσης κολάσεως.

Ἔτερον ὁμοιον. Δόξα.

Ἀγώνας τοὺς σεπτοὺς, εὐσεβῶς τοῦ δόσιου, Νικάνορος πιστοὶ εὐφημήσωμεν πόθῳ οὗτος γὰρ ἡγωνίσαστο, ἀληθῶς ὑπὲρ ἀνθρώπων· ὅθεν ἔστρεψε, τοῦτον Χριστὸς τοῖς στεφάνοις τοῖς ἀσκήσεως, καὶ κληρονόμον τῆς ἁγίας λαμπρότητος ἔδειξε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὴν β'. Στιχολογίαν, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀξίως Ὅσιε, σὺ τοῦ δνόματος, πολιτευσάμενος, νίκης φερώνυμε, καὶ τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος τροπώσάμενος, πόνους καὶ ὑδρώσσι σου, τοῦτον Πάτερ ἀνέπνιξας, καὶ κατετραυμάτισας, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, διὸ καὶ νικητὴς ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος ἀπέληφας.

Ὅμοιον. Δόξα.

Τὸ ἀδαμάντινον τῆς καρτερίας σου, καὶ τὸ ἐπίπονον τὸ τῆς ἀσκήσεως, ὁρῶν ὁ βάσκανος ἐχθρὸς, τὰ σπλάγχνα ἐπιτρῶσκετο· στένων οἱμοὶ ἔλεγε, καὶ ἐντρόμως ἐκραύγαζε, παῦσον τοῦ τοξεύειν με ἐγκρατείας τοῖς βέλεσιν, οὐ φέρω γὰρ δρῶν σε Νικάνορ, ἐν σώματι ἀσωμάτως βιοῦντα.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν θαυμάτων τὴν χάριν πεπλουτικῶς, θεοφόρε Νικάνορ παρὰ Θεοῦ, ἀξίως τῶν πόνων σου, ἐχομίσω τὰ ἔπαθλα, τοῦ ἰσθαι τὰς νόσους, ψυχῆς τε καὶ σώματος, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ προσιδόντων σοι, ὅθεν καὶ αἰμόρρουν τῇ ἀφῇ τοῦ κρασπέδου, εὐθὺς ἐθεράπευσας, καὶ παράλυτον ἡγείρας, προσευχῇ σου πρὸς Κύριον· ᾧ πρέσβευε Σοφὲ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Ἔτερον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον. Δόξα.

Θαυμαστός ὁ Κύριος, ὁ ἀναδείξας, θησαυρὸν πολύτιμον, τὴν θεῖαν χάραν σου Σοφὲ, πιστῶς γὰρ ταύτῃ προστρέχοντες, ἐκ τῶν κινδύνων καὶ νόσων λυτρούμεθα.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου. Προκείμενον, Ἦχος δ'. Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Πάσα πνοή. Εὐαγγέλιον, ζῆτει εἰς τὸν Ὁρθρον τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Ὁ Ν'. Ἐλεῆμων ἐλήρσόν με ὁ Θεός. καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα σήμερον, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν δόσιων εὐφραίνονται, καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ἐπὶ τῆς γῆς συναγάλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῃ μνήμῃ τοῦ θεοφόρου Πατρὸς, καὶ Χριστοῦ ἐκτενῶς δοξάζουσι, τὸν τοῦτον δοξάσαντα.

Οἱ Κανόνες, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρηῶν εἰς σ'.

Εἶτα ὁ παρὼν τοῦ Ἀγίου εἰς ἡ. οὐ ἡ ἀκροστιχίς

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὰ χεῖλη τὰ βέβηλα, καὶ ῥυπαρὰ μου ἀνάπτουξον Νικά-
νορ μακάριε, ὅπως τὴν μνήμην σου τὴν χαρμόσυνον, ὑμνή-
σω θεοφόρε, καὶ ἄσω γηθόμενος, σοῦ τὰ θαυμάσια.

Ἡ θεία καὶ πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου Ὅσιε, φαι-
δρῶς ἀνατέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τοὺς προστρέχοντας,
τῷ θείῳ σου τεμένει, καὶ πόθῳ δοξάζοντας, τὸν σὲ δοξά-
σαντα.

Ναὸς καθαρώτατος, ἐγένου Πάτερ τοῦ Κτίστου σου,
σαυτὸν καθηράμενος, ἐνθῶς Ὅσιε, πόνοις σώματος, καὶ
προσευχαῖς συντόνοις, καὶ πάντα τῷ κρείττονι ὑποταξά-
μενος.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ θεοχώρητε, καὶ ἐπουράνιε τράπεζα, τὸν ἄρτον ἡ
φέρουσα, τὸν ἀγεώργητον, πάσης λύτρωσαι, γενένης τοὺς
ὑμνούντας, καὶ πιστεῖ γεραίροντας, τὸν θεῖον τόκον σου.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἡ θεία σου Μάκαρ πολιτεία, Ἀγγέλους κατέπληξε
Σοφῇ, δρῶντας γὰρ ἐν σώματι, εὐαγγελικῶς βιοῦντά σε,
χαρμονικῶς ἠγάλλοντο, τὸν πάντων Κτίστην δοξάζοντες.

Νηστείαις καὶ δάκρυσι Παμμάκαρ, καὶ θείαις πανύχοις
προσευχαῖς σαυτὸν καθοπλισάμενος, ἀντέστης ἀνδρικώτα-
τα, κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ νίκης στέφος ἀπέιληφας.

Γενναίως μισήσας Θεοφόρε τὸν κόσμον, καὶ τούτου τὰ
τερπνὰ πλοῦτόν τε καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν ἡδυπάθειαν,
καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενος, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Εὐρύχωρον σκῆνωμα τοῦ Λόγου, καὶ πλάκα θεόγραφον
ἀγνή, καὶ κλίνην πορφυροστρωτον, γινώσκωντές σε Δέ-
σποινα, χαρμονικῶς βοῶμέν σοι, χαῖρε Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ἔρει ὁ Χριστὸς, τοῦ Καλιστράτους ἀληθῶς, σὲ
ἀνέδειξε Σοφῇ, ἄλλον φωστῆρα παμφαῇ, τῆς οἰκουμένης

τὰ πέρατα φωταγωγοῦντα, θάλπων τὰς ψυχὰς τῶν τιμών-
των σε, νόσων σκοτασμοὺς ἐκδιώκοντας· ὅθεν πιστοὶ σε
ἅπαντας γεραίρομεν, καὶ μετὰ πόθου κραυγάζομεν, Νικά-
νορ σῶζε, πάσης ἀνάγκης, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. ᾠδὴ δ'. ὁ Καθημένος ἐν δόξῃ.

Ῥητορείας τῶν σοφῶν σου, Ἀποστόλων ἐπόμενος, βα-
σιλεὺς τῶν ὄλων, πάντα εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, ὁ σὸς θερά-
πων, Νικάνωρ ὁ θαυμάσιος, καὶ ἀνέδραμε, πρὸς ἀρετῶν
ὕψος Δέσποτα.

Ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ πλάνου, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος,
ἀντετάξω Μάκαρ, ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ συμφραζάμενος, καὶ
νικητῆς ἀνεδείχθης καρτερώτατος, καὶ ἀπέιληφας, στέφος
τῆς νίκης ἀμάραντον.

Ἰκεσίαις σου Παμμάκαρ, τὸν Θεὸν ἐκδυσώπησον, ἄφε-
σιν πταισμάτων, πᾶσιν ἡμῖν δοῦναι ὡς εὐσπλαγχνος, τοῖς
προσκυνοῦσιν ἐκ πίστεως, τὴν χάριν σου, καὶ λυτρώσασθαι
πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθέντα με Παρθένε, Θεοτόκε ἀπειρόγαμε, καὶ βορ-
βορωθέντα τοῖς πταίσμασι, κάθαρν τοῦ ῥύπτου, ὁμβροῦς
μοι δακρύων παρέχουσα, ὡς ὁμβροφόρος νεφέλη, ἵνα κρα-
ζω σοι· Ἀπειρόγαμε, χαῖρε πιστῶν ἡ ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡς δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον Ὅσιε, πρὸς τὰς
διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἔφυς παρέχων καρπὸν εὐφραίνοντα
πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων ἔσμασι, τὴν
σεβάσμιον μνήμην σου.

Νικάνωρ τὰ σκάματα, καὶ οἱ σεπτοὶ ἀγῶνές σου, οὐ ἐν
τοῖς ἐρήμοις καθυπέστης, σπεύδειν πρὸς ὄρος τῶν ἀρετῶν
ἀνελθεῖν, νικῶσι τὰς γλώσσας τῶν βροτῶν, ὄντως γὰρ ἡ-
γώνισαι ὑπὲρ ἄνθρωπον Ὅσιε.

Ἰδεῖν τὰ οὐράνια, κάλλη ποθῶν παναοίδιμε, πρόσκαιρον
κατέλειπες πατρίδα, καὶ τὰς ἐρήμους Πάτερ διώδευσας,

καὶ γέγονας δόξα μοναστῶν, καὶ δσίων δμόσκηνος, καὶ ἀγγέλων συμμέτοχος.

Θεοτοκίον.

Κακίας ἐξάρπασον, τὸν σὸν ἱκέτην ἄχραντε, τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ καὶ κἀθαρὸν με, πάσης κηλίδος Θεοχαρίτοτε, καὶ δός μοι καρδίας συντριβὴν, καὶ θερμὴν κατάνυξιν, πρὸς μετάνοιαν δέομαι.

Ὡδὴ γ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἀνδρείως πλοῦτον ἐμίσησας, πατρίδα καὶ εὐγένειαν σώματος, καὶ ἠκολούθησας τῷ προσκαλοῦντί σε Ὅσιε, ὃ παρεστὼς παμμάκαρ ἡμῶν μνημόνευε.

Νικάνωρ νίκης φερώνυμε, νικήσας ἀνδρικῶς τὸν ἀλάστορα, τρόπαιον ἔστησας, λαμπρὸν τῆς νίκης σου πάνσοφε, θεῖον ναὸν ἐγείρας τῷ Παντοκράτορι.

Ὡς ῥόδον εὖοσμον Ὅσιε, ἐκ στεῖρας σε νηδύος ἐβλάστησε, πασῶν τῶν πόλεων, Θεσσαλονίκη ἡ ἐνδοξος, θεῖας ὁσμῆς πληροῦντα τῆς γῆς τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ῥητόρων ἄθεον φράγμα, καὶ σέβας τῶν εἰδώλων πολύθειον, ὃ σὸς κατέστρεψε, τόκος Παρθένε ἀμόλυντε, ὃν καὶ νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Κοντάκιον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἶτα τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἱατρεῖον ἄμισθον ἡ οἰκουμένη, τῶν λειψάνων Ὅσιε, τὴν Ἱεράν σου καὶ σεπτὴν θήκην, Νικάνωρ ἐκτίσαστο, ὅθεν ἀξίως τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Ἔτερον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ἄνω ποθῶν, πατρίδα τὴν οὐράνιον, καὶ πλοῦτον ζήτῶν ἀδάπανον τῆς χάριτος, μιμητῆς πανάριστος τῶν δσίων γέγονας Ὅσιε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ οἶκος.

Τῆς στειρευούσης τὸ ἔνθεον, βλάστημα, καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κάλλιστον θρέμμα. Νικάνωρ τὸν παμμέγιστον, δεῦτε

πιστοὶ πάντες ἐγκωμιάσωμεν· οὗτος γὰρ τὸν Χριστὸν ἐκ βρέφους ἀγαπήσας, πλοῦτον καὶ δόξαν ἐπίκηρον ἐβδελύξατο, καὶ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου γενναίως ἠνδρίσατο, ἐν ἐγκρατείαις καὶ προσευχαῖς, Χριστὸν ἀπαύστως δοξολογῶν, ὅθεν καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἄφθονον ἐκομίσαστο, καὶ σὺν τοῖς τῶν δσίων χοροῖς ἐν οὐρανῷ συνευφραίνεται, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῷ αὐτῷ μηνί· γ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νικάνωρος τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Καλιστράτῳ ὄρει ἀναλάμψαντος.

Κόσμον νικήσας καὶ τὰ τούτου ἡδέα.

Νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως Νικάνωρ.

Ἐβδομάτι Νικάνωρ, βιότοιο ὅπως τελευτήν.

Νικάνωρ, ὁ Ὅσιος, Θεοφόρος καὶ θαυματουργός, ἐγεννήθη τῷ 1363 εἰς Θεσσαλονίκην ἐκ γονέων πλουσίων Ἰωάννου καὶ Μαρίας στεῖρας [υἱὸς δακρύων καὶ ἀγρυπνῶν] εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ἐνθα ἀποκοιμηθεῖσα ἡ Μαρία εἶδε τὸν ἅγιον Μηνᾶ μετὰ δύο λευκοφόρους ἐξεληθόντα τοῦ Ἱεροῦ καὶ εἰπόντα αὐτῇ «εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου». Ἀπελθοῦσα δὲ εἰς τὸν οἶκόν της καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Νικόλαον, ὅστις ἡλικιωθεὶς ἐξεπαιδεύθη εἰς πᾶσαν ἐγκύκλιον μάθησιν καὶ ὡς μέλισσα συνέλλεξεν ἀπὸ πάσης ἡλικίας τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα. Τῷ 1383 ἀπέθανεν ὁ πατήρ του καὶ συνηγωνίζετο μετὰ τὴν μητέρα του ἐν νηστεῖαις ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς· ἐφρόντισεν ἡ μήτηρ του καὶ τῷ εὖρε καλὴν νύμφην ἄλλ' ὁ ἅγιος ἀνέβαλλε τὴν στέψιν ἕως τὸ 1390 ὅτε ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τὸν γάμον ἄλλ' ἀπέθανε. Αὐτὸς δὲ μόνος μείνας ἐσχόρπισε τὸν πλοῦτον τοῖς πένησιν γενόμενος μοναχὸς ὠνομάσθη Νικάνωρ· ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος βλέπων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ὁσίου ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἀναγνώστην, Διάκονον, Ἱερέα καὶ τυπικάριον τῆς Μητροπόλεως, μείνας ἔτη ὀκτὼ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἱερέως διάδοχος τοῦ θρόνου παρὰ πάντων ἐνομίζετο, ὁ δὲ Ὅσιος ἐζήτει διὰ προσευχῶν τόπον ἡσυχίας καὶ ἀπεκαλύφθη

αὐτῷ ἐν ὕπνοις ἡ ἔρημος καὶ ἡ ὑπὸ Βουλγάρων καταστραφεῖσα τῷ 740 Μονὴ τοῦ Καλλιστράτου εἰς τὸ Βέρμιον ὄρος τῶν Γρεβενῶν, εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν καὶ διαμοιράσας πᾶν ὅτι ἔμεινεν αὐτῷ, ἐξῆλθε τῆς Μητροπόλεως φέρων τὰ ῥάσα του τῷ 1400 καὶ ὤδευεν εἰς τὸ ὄρος διερχόμενος τὰς πόλεις Βέρροϊαν, Κοζάνην, Σέρβια, Βέντσαις καὶ τὰς κώμας κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ στηρίζων τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν διὰ παραινήσεων καὶ θαυμάτων, ἔφθασεν εἰς τὸ πετρώδες καὶ δύσβατον κατ'εὐφημισμὸν Καλλίστρατον τὸ κακόστρατον βουνὸν Ζάβορδα καὶ πρῶτον ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάκμονος ἥτις εἶνε μετόχιον, ὕστερον διὰ τοῦ πλούτου δύο ἐμπόρων ἔκτισε τὴν Μονὴν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ ὄρος, εὐρὼν τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως τεθαμμένην εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν εἰκονομάχων ἄφθαρτον, ἡ Μονὴ σώζεται ἕως σήμερον σχεδὸν 500 ἔτη ὅπως τὴν ἔκτισεν ὁ Ὅσιος χωρητικότητος χιλίων μοναχῶν, τὸ δὲ μετόχιον δις χιλίων, εἶνε δ' ἀποθήκη τῶν καρπῶν τῆς γῆς πρὸς τροφήν τῶν μοναχῶν (ὅρα τὸ 6 Δρομολόγιον τῆς Μακεδονίας σελ. 235 καὶ 242). Ὁ Ὅσιος ἔκαμε πολλὰ θαύματα ζῶν τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ κατ' ἑκτασιν βίος του. Ἐζῆσεν ὑπὲρ τὰ 20 ἔτη ἡγούμενος Ἱερῶς ποιμαίνων καὶ διδάσκων τοὺς ἀδελφοὺς ἱερουργῶν ὁ ἴδιος καὶ τελῶν ἀγρυπνίας καὶ προσευχὰς καθ' ἑκάστην ὥστε ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀγρυπνίας ἐγήρασε παράκαιρα καὶ κατὰ θείαν χάριν ἐγνώρισε τὸ τέλος του πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ ἔκαμε τὴν διαθήκην του συνάξας δὲ τοὺς μοναχοὺς εἰπεν αὐτοῖς τὰ ἐξῆς: α.) Νὰ πολιτεύσῃς κοινοβιακῶς. β.) Νὰ φυλάττῃς τὸ τυπικὸν τοῦ ἁγίου Σάββα. γ.) Ἰυναῖκα νὰ μὴν ἐμβάσῃς εἰς τὴν Μονήν. δ.) Οὔτε νέον ἀγένειον οὐδέποτε ἔστω καὶ βασιλόπαιδα. ε.) Κάνεις νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς κοσμικὴν πανήγυριν. ς.) Ἀργὸς μηδεὶς ἐσθιέτω. ζ.) Φύγετε τὴν ἰδιοτέλειαν, μνησικαλίαν καὶ καταλαλιάν. η.) Φύγετε τὰς ὕβρεις, τὴν χλεύην καὶ ποτὲ μὴ κτυπήσῃς κένενα. θ.) Ἄν συμβῇ ποτὲ παροξυσμὸς

μεταξύ σας νὰ συγχωρῇσθαι ἀμέσως. ι.) Πᾶς μὴ φυλάττων τὴν διαθήκην μου νὰ ἐκδιώκῃται. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκοιμήθη τῇ 7 Αὐγούστου τοῦ 1419 καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Προδρόμου, ὁ τάφος του κατέστη πηγὴ θαυμάτων πᾶσι τοῖς ἐν πίστει ἐπικαλουμένοις τὴν θείαν ἀρρώγη, καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν ἡ ἁγία Κάρα του προσκαλουμένη εἰς κώμας καὶ πόλεις διώκει νόσους, ἐλαύνει πονηρὰ πνεύματα, ἐθανάτωσε δύο γιαντισάρους εἰς Γρεβενὰ θελήσαντας νὰ συντρίψωσι τὴν Κάραν τοῦ Ὁσίου εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Μοναχῶν. Τῷ 1812 ἦτο πανώλης καθ' ὅλην τὴν Ἡπειρον, ὁ πατὴρ μου μετέβη εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἔφερε τὴν ἁγίαν Κάραν καὶ ἡ πανώλης ἐφυγαδεύθη καὶ ἔκτοτε ἐορτάζεται εἰς τὴν Ἡπειρον. Ἡ ἀκολουθία του ἐξεδόθη α) ἐν Βενετίᾳ, β) ἐν Κερκύρᾳ, γ) ἐν Κωνσταντινουπόλει, δ) ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ε) ἐν Ἀθῆναις ἡ παροῦσα δαπάνη ἐμῇ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τιμὴν τοῦ Ὁσίου οὐ ταῖς πρεσβείαις σωθεῖν μὲν ἄπαντες. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μιμησάμενος μακάριε τὸ ἄπλαστον, Μωσέως τοῦ θαυμαστοῦ, γεγονός ἀληθινὸς, ποιμὴν καὶ διδάσκαλος, τῶν προστρεχόντων σοι, καὶ ἐκραύγαζες· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,

Νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἀναδέδειξαι, νικήσας καρτερικῶς δράκοντα τὸν πονηρὸν, καὶ νίκης ἀπείληψας, στέφος ἀμάραντον· ᾧ καὶ παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην.

Ἡ σεπτὴ καὶ θεία Κάρα σου πανόλβιε, θαυμάτων ἐπλησε, τὴν οἰκουμένην πολλῶν, καὶ πάσης κακώσεως σώζει τοὺς κάμνοντας, καὶ κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία Θεονυμφε, Θεὸν γὰρ ἔτεκες σεσαρκωμένον ἐν γῇ, φῶρος τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι,

ὃ κραυγάζομεν, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἡ βέβηλος κόρη θεοφόρε, ἀσέμνως τῇ θείᾳ Κάρᾳ σου ἐγγίσασα, ταύτην κατασπάσασθαι, ῥάπισμα ἐδέξατο, τὴν παρσιὰν μακάριε, ψάλλειν μὴ θέλουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ναὸν ὠκοδόμησας ἐκ βάθρων, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, καὶ Θεῷ ἡμῶν, τούτου γὰρ τὴν πάνσεπτον, εὖρες παναοίδιμε, ἐν γῇ εἰκόνα Ὅσιε, ὃ καὶ ἀνεκραξες, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Παράλυτον ἐσφιγξας τῷ λόγῳ αἰμόρρουν ἀφ᾽ ἡ κρασπέδου σου θεράπευσας, ὥσπερ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τούτῳ γὰρ τοῖς ἴχνεσι, θερμῶς κατηκολούθησας, καὶ ἀνεκραυγάζεις, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀγνεῖας θησαύρισμα ὑπάρχεις, καὶ στάμνος χρυσὴ φέρουσα, Παρθένε ἄρτον τὸν οὐρανιον, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε, ὃ μελωδοῦντες ἅπαντες, θερμῶς κραυγάζομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἀπας γηγενής.

Τέρπου μοναστῶν, χορὸς καὶ εὐφράνθητι, ἰδοὺ γὰρ ἔλαμψε, σήμερον ἡ πάνσεπτος, τοῦ θεοφόρου μνήμη Νικάνορος, ὃν γεγηθότες ἄσμασιν ἐγκωμιάσωμεν, καὶ συμφώνως πάντες ἐκδοήσωμεν, χαίροις Πάτερ πιστῶν ἡ εὐπρέπεια.

Ἐχει οὐρανός, τὸ πνεῦμά σου Ὅσιε τὸ ἱερώτατον, γῇ δὲ σοῦ τὸ λείψανον, θησαυρὸν μέγαν Πάτερ ἐκτίησας, ἐν τῷ ναῷ τηρούμενον, ὃν σὺ ἀνήγειρας, ἡ δὲ Κάρᾳ ἡ σεπτῇ σου νάματα, ἱαμάτων πηγάζει τοῖς κάμνουσιν.

Ῥῶσίν μοι ψυχῆς, παράσχου καὶ σώματος, Νικάνορ Ὅσιε, τοῦτο τὸ ἐφύμνιον, μετ' εὐμενείας σοι προσφέρωμεν, χαρμονικῶς μακάριε ἀποδεχόμενος καὶ πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, ταῖς πρὸς Κύριον Πάτερ πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ὁ Θεὸς τὴν κληρονομίαν σου, πάσης κκώσεως καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς δανοίας μου διασκεδάσον, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τοῦ Ὁσίου σου, καὶ εἰρήνην δώρησαι τοῖς δούλοις σου, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ὡς ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀδύτῳ, φωτὶ φωτὸς ἐνεπλήσθης, τῆς θείας φωτοφανείας, καὶ τοὺς τιμώντας φωτίζεις, υἱὸς φωτὸς χρηματίσας, τὴν φωτοφόρον σου μνήμη.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰνους ἱστώμεν, στίγους ς'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς. γ'. καὶ τοῦ ἁγίου προσόμοια, γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐλαμψεν ἡ μνήμη σου, ὡς ἄλλος ἥλιος σήμερον, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισεν, αὐαῖς τῶν θαυμάτων σου, ἐνδοξε Νικάνορ, δεινῶν νοσημάτων ἀποσοβοῦσα τὴν ἀχλὺν, καὶ εὐρωστίας, φῶς τὸ γλυκύτατον, βραβεύουσα τοῖς κάμνουσι, καὶ τῷ ναῷ σου προστρέχουσι, καὶ τὴν σου Ὅσιε ἐκτελοῦσι πανήγυριν.

Νίκης τὸν φερώνυμον, τῶν μοναστῶν τὸ ἀγάλισμα, τῶν δσίων τὸ καύχημα πιστῶν τὸ προπύργιον, δεῦτε ἐγκωμίων, ἀνθεσιν ἀξίως στέψωμεν πόθῳ οἱ πιστοὶ, συμφώνως ἅπαντες ἀνακραζόντες Νικάνορ παναοίδιμε, νικητικῶς ἀναδέδυσαι, τὸν τῆς νίκης σου στεφανον, δεξιὰ τοῦ Παντάνακτος.

Κόσμον κατεφρόνησας, καὶ ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος. καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὸν σταυρὸν θεόφρον, ὃ τὴν τοῦ Βελίαρ κάραν, συνέτριψας στερεῶς, θείᾳ δυνάμει περιφρουρούμενος, καὶ γῆθεν πρὸς οὐράνια, μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρεσβευτῆς ἐτοιμότητος, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἐπέλαμψεν, ἡ τοῦ θεοφόρου πανσεβάσμιος μνήμη, τῇ ἐνδόξῳ συναστράπτουσα Μεταμορφώσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὡς ἀστὴρ γὰρ φαινός, τῷ νοητῷ τῆς δικαιοσύνης Ἠλίῳ, φαιδρῶς συνεζανέτειλε, καὶ πάντων τῶν πι-

στῶν καταυγάζει τὰς διανοίας, πρὸς εὐωχίαν μυστικὴν τῶν ἀγώνων αὐτοῦ προσκαλούμενος· ὃν καὶ ἡμεῖς ἐν πίστει εὐφημήσωμεν, λέγοντες· Νικάνορ παναοίδιμε, πρόφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῶν συμφορῶν καὶ κινδύνων, καὶ ῥύσαι κακώσεως, πάσης τοῦς δούλους σου.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τοπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, ψδὴ γ'. καὶ τοῦ ἁγίου ψδὴ σ'. Ἀποστολοευαγγέλιον, ζῆτει τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου. Μεγαλυνάρια, ψαλλόμενα εἰς τὸν Ὅσιον.

Χαίροις, τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμὸς προστάτης, τῶν σὲ προσκαλουμένων, Νικάνορ μοναζόντων, δόξα καὶ στήριγμα.

Νίκης τὸν φερόνυμον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόντες, εὐφημήσωμεν ἐν ὧδαίς, καὶ στέψωμεν τοῦτον, σιεφάνοις ἐγκωμίων, Νικάνορ ἐκβοῶντες, σῶζε τοῦς δούλους σου.

Χαίροις τῶν Σερβίων ὁ ἱατρὸς, Γρεβενῶν τὸ κλέος, οἰκουμένης ὁ βοηθός, χαίροις ὁ προστάτης, τῶν σὲ τιμώντων πόθῳ· Νικάνορ Καλίστρατου, φωστὴρ πολύφωτε.

Δεῦτε νῦν προσέλθωμεν οἱ πιστοί, πίστει προσκυνοῦντες, τὴν σεδάσμιον καὶ σεπτὴν, Κάραν τοῦ δαίου, καὶ πόθῳ ἀσπασθώμεν, λαμβάνοντες τὴν ῥώσιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Κάραν τὴν ἁγίαν σου εὐλαβῶς Νικάνορ τιμῶμεν, τὴν συντριψασαν τοῦ ἐχθροῦ, κάραν καὶ λαβοῦσαν, τὸν στέφανον τῆς νίκης, καὶ πᾶσι χορηγοῦσαν, πιστοῖς ἰάματα.

Φύλαττε Νικάνορ τοῦς ὑμνητάς, καὶ προσκυνητάς σου τοῦς τιμώντας, τὴν σὴν σεπτὴν Μάκαρ σιαγόνα, καὶ λύτρωσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας, ἡμᾶς τοῦς δούλους σου.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.